

P. Dr. JAROLÍM ADÁMEK, CSsR (14. 2. 1915 – 18. 12. 1969)

Na následujících stránkách chceme přiblížit osobnost a život kněze, redemptoristy P. Dr. Jarolíma Adámka, CSsR, jehož sté výročí narození si v těchto dnech připomínáme.

Píše se rok 1915. Již několik měsíců zuří zatím nejstrašnější první světová válka. Na bojištích umírají statisíce vojáků z celé Evropy. V rodině Adámků v Bludově přichází 14. února 1915 na svět třetí dítě, syn. O čtyři dny později je pokřtěn v bludovském kostele a dostává jméno Jarolím po svém otci.

Rodiče Adámkovi měli v Bludově malé hospodářství. Před Jarolímem se jim narodili synové Alfons a Miloslav a v roce 1938 ještě dcera Emílie (Miluška). Celá rodina byla hluboce věřící, a proto v ní panovala velká soudržnost a silná vzájemná láska. Ještě než začal Jarynek – tak mu všichni říkali – chodit do školy, ministroval. Doma si se sourozenci hrál „na kostel“ a měl k tomu všechno potřebné, od konviček až po maminčin kancionál sloužící jako misál. Jarolím bral tuto hru se vší vážností, byla totiž vyjádřením jeho touhy po kněžství od útlého věku.

Obecnou školu začal navštěvovat v roce 1921 v Bludově. V náboženství vynikal nad ostatními i staršími spolužáky, a proto celkem nikoho nepřekvapovalo, když chtěl později pokračovat ve studiích na gymnáziu, aby se mohl stát knězem. V roce 1928 nastoupil do řádového juvenátu v Libějovicích. Během studia se projevovalo jeho velké nadání: studoval se samými jedničkami, začal hrát na housle, věnoval se studiu cizích jazyků. Podle tehdejší praxe přerušovali juvenisté, kteří se chtěli stát redemptoristy, po šesté studium a vykonávali si řádový noviciát. Jarolím nastoupil do noviciátu v Českých Budějovicích v srpnu 1933 a o rok později, 2. srpna 1934, jej ukončil časnými sliby. Po noviciátu pokračoval ve studiu na arcibiskupském gymnáziu v Praze a ukončil ho maturitní zkouškou 12. června 1936. Po prázdninách začal studovat na teologickém učilišti redemptoristů v Obořišti u Příbrami. A protože první rok studia zvládl opět s výborným prospěchem, byl představenými poslán studovat na teologickou fakultu Karlovy univerzity v Praze. Dne 29. června 1939 vykonal státní zkoušku ze Starého i Nového zákona. Mezitím došlo k tragickým událostem – z Československé republiky se stal po obsazení německými vojsky Protektorát Čechy a Morava. Po protestních akcích vysokoškolských studentů a po zastřelení studenta Jana Opletala byly všechny vysoké školy zavřeny. Pražská arcidiecéze si však zřídila takzvaný teologický institut při pražském arcibiskupském semináři a na něm Jarolím s dalšími studenty pokračoval ve studiu. V červnu 1941 jej ukončil a 28. června byl pražským světícím biskupem Eltschknem vysvěcen na kněze.

Po vysvěcení pobýval Jarolím v klášteře v Obořišti, a protože řeholní učiliště i nadále pokračovalo ve

své činnosti, byl už jako mladý kněz pověřen vyučováním Svatého Písma. Svou vědeckou erudici spojoval s pastorační horlivostí, nejraději měl vyučování těch nejmenších. Ještě po jeho smrti na něho vzpomínali například kolegové ze školy v Dalekých Dušníkách. Když v roce 1945 skončila druhá světová válka, byly vysoké školy opět otevřeny a otec Adámek nastoupil znovu na teologickou fakultu, aby dosáhl doktorátu z teologie. Stalo se tak 27. června 1947, kdy byl promován doktorem posvátné teologie.

V dalším školním roce odchází otec Adámek na biblický ústav do Říma, kde 16. června 1948 dosahuje licenciátu biblických věd. Mezitím došlo ke komunistickému převratu a nastoupila totalita. Otec Adámek se vrací domů a začíná přednášet už jako řádný profesor na redemptoristickém teologickém učilišti v Obořišti. Konec jeho činnosti na dlouhou dobu způsobila osudná noc z 13. na 14. dubna 1950, kdy došlo k přepadení klášterů. Komunita z kláštera v Obořišti – kněží, studenti i řeholní bratři – byla odvezena pod dohledem milicionářů až do kláštera na Hoře Matky Boží u Králík, který se stal vlastně koncentračním táborem. Během prvních měsíců velmi tvrdé internace byli jednotliví řeholníci neustále přemísťováni, a tak se stalo, že otec Adámek byl v srpnu 1950 převezen do jakéhosi kárného tábora pro „provinilé“ do Želiva, kam už byla předtím svezena většina provinčních i místních představených. Muselo se tam těžce pracovat v nevyhovujících podmínkách pod neustálým dohledem příslušníků vojska ministerstva vnitra. Ve volném čase se věnoval studiu, modlitbě, četbě a samozřejmě mši svaté.

Ze Želiva byl propuštěn v roce 1955 s holýma rukama. Uchýlil se ke své sestře Milušce, provdané Tomáškové, do Olšan. Sehnat zaměstnání bylo obtížné, ale nakonec se uchytil jako pomocný dělník ve stolárně v Hanušovicích. To ho samozřejmě neuspokojovalo, dojížděl například do Brna, kde v bytech rodičů studentů tajně vyučoval několik bohoslovců Písmo svaté. Všechno jej ale stále táhlo do Prahy. Prostřednictvím známých se tam dostal a P. Novák ho ubytoval na prázdné faře v Praze – Lhotce. S pomocí dalších přátel si našel práci jako sanitář ve Všeobecné fakultní nemocnici na Karlově náměstí. Tam utrpěl při obsluze autoklávu rozsáhlé opaření nohou. Během jeho léčení došlo ve Fakultní nemocnici k personálním změnám a otec Adámek vycítil, že už zde není pro něho vhodné prostředí. Po uzdravení odchází v roce 1959 do opravy ČSAD v akumulátorce v Praze – Ruzyni. Práce byla zdraví nebezpečná, ale otec Adámek ji přijal, měl tam totiž potřebný klid, i když právě toto zaměstnání přispělo rozhodující měrou k jeho těžké chorobě a předčasné smrti.

Během této doby se kolem něho shromažďovala spousta lidí, které duchovně vedl, navštěvoval nemocné, zpovídal a tajně vyučoval bohoslovce. Jeho činnost samozřejmě neunikla pozornosti Státní bezpečnosti. V polovině roku 1961 začalo zatýkání členů kongregace redemptoristů, ale i laiků, kteří s nimi byli ve spojení. Došlo i na otce Adámka. Zatčen byl přímo na svém pracovišti v akumulátorce 11. 9. 1961. Po Vánocích 1961 proběhl u Městského soudu v Praze proces s takzvanou skupinou Holakovský. V hlavním líčení ve dnech 27. a 28. prosince 1961 byli odsouzeni spolu s P. Holakovským P. Líkař, P. Schuster a samozřejmě P. Adámek „protože z nenávisti k socialistickému zřízení řídili a organizovali bývalé příslušníky řádu redemptoristů, jehož činnost byla v roce 1950 na území ČR zastavena; utvrzovali bývalé příslušníky řádu v nepřátelství k republice a v přesvědčení, že u nás dojde k odstranění socialistického státního

1. Třídní profil, politická činnost a prostředí ve kterém žil :
Syn malorolníka, od svého mládí žil do r.1950 v řeholním prostředí kongregace redemptoristů. Po r.1945 dosáhl doktorátu teologie a v období r.1947 - 48 absolvoval Biblický ústav v Řámě. Byl profesorem bohoslovi v Obořisti a po internaci od r.1955 jako pom. dělník .
 2. Osobní a povahové vlastnosti :
Náboženský fanatik , přívrženec řím. katol. církve a kongregace redemptoristů s pevnou důvěrou, že v ČSSR nastanou lepší poměry za kterých nebude církev a kongregace opět svého býv. vlivu .
 3. Postoj při vyšetřování :
Ukázněný, slušného vystupování. Snaha neříci více než je ~~možnost~~ na základě důkazů nutno .
 4. Vliv vyšetřovací vazby : Nelze z uvedených důvodů hovořit o výchovném vlivu .
 5. Další poznatky, mající význam s hlediska možností převýchovy :
Má sestru a další sourozence s nimiž a jejich rodinami je v dobrém poměru. Jeho osobní zálibou je fototechnika .
 6. Názor na možnost nápravy :
Otázka nápravy je problematická vzhledem k celkovému založení obviněného a jeho celoživotní výchově a závislosti na řeholním a církevním životě .
- SCHEGLASÍ : Vyšetřovatel KS Mv Praha :
Náčelník odboru vyšetřování :
Počet listů kopie: 7
Za správnost: *Milouš*

zřízení a k obnovení veřejné činnosti řádu redemptoristů; tajně připravovali bývalé příslušníky řádu k vysvěcení na kněze“ atd. atd. Otcí Adámkovi byla v rozsudku zvlášť vytkána výchova mladých „kádřů“ a tajná výuka bohoslovců. Otec Adámek byl odsouzen na 4 roky nepodmíněně, dále k propadnutí veškerého majetku a ztrátě občanských práv. 17. 1. 1962 nastoupil k výkonu trestu do věznice Valdice. Brzy byl přidělen do brusírný skla, kdy po několikaleté zdraví škodlivé práci v akumulátorce pracoval opět v nebezpečném pracovním prostředí. Není propuštěn ani na amnestii prezidenta republiky, neuspěla ani žádost o milost, kterou podala jeho sestra Miluška. Nakonec je podmíněně propuštěn 9. 7. 1964. Opět, jako již mnohokrát, se ho ujala Miluška. Znovu nastupuje do opravy akumulátorů v Praze - Ruzyni a samozřejmě pokračuje v činnosti, kterou musel opustit; hlavně znovu navazuje kontakt s bohoslovci, které vyučoval.

Zdravotní problémy narůstají. Kromě žaludečních problémů trpěl otec Adámek v důsledku zhoubné práce v akumulátorce cirhózou jater. S touto prací musel skončit. A tak ještě za pobytu v nemocnici začal shánět nějaké méně nebezpečné zaměstnání. 23. 11. 1967 nastupuje ke školským sestrám v Horní Poustevně jako údržbář. Ale zdravotní stav se prudce zhoršuje. Opět pobyt v nemocnici a opět v plné činnosti: začal přednášet Starý zákon v rámci katechetického studia při Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Koncem roku 1967 byl biskupem Tomáškem pověřen, aby zastupoval katolickou církev v ekumenické komisi, která pracovala na překladu Nového zákona. Vyvrcholením jeho úsilí na poli biblistiky měla být výuka Starého zákona na bohoslovecké fakultě, kde byl jmenován asistentem pro školní rok 1969 - 70. Pro zhoršující se zdravotní stav se této práci ani nemohl začít věnovat. Snažil se ale pracovat horlivě, protože cítil, jak málo času mu zbývá. 13. 10. 1969 ještě odjel do Prahy na zasedání překladatelské komise, ale už se jí neúčastnil. Bloudil po Praze, až nakonec dorazil do Ječné ulice na pokraji zhroutil.

Sestry ho dopravily do krčské nemocnice. 7. 11. se vrátil na pár dní do Horní Poustevny. 8. 12. odjíždí do Prahy na kontrolu do nemocnice a na zasedání překladatelské komise. Vrací se do Horní Poustevny a chce jet za bohoslovci do Litoměřic, ale nastává zlom: záchvat zimnice a silné zvracení. Lékař ho odváží do rumburské nemocnice. Tam, téměř bez pomoci lékařů, v noci na 18. prosince, ve spánku umírá. Je 18. prosince, den, kdy měl poprvé přednášet bohoslovcům na litoměřické fakultě, a právě v tento den přinesl Pánu v obět svůj život. Byla to jeho největší životní obět. 20. prosince se konalo rozloučení s otcem Adámekem v rumburském kostele. Poté byl odvezen ke své sestře do Olšan a 23. 12. bylo jeho tělo převezeno do Bludova. Po rozloučení v kostele bylo jeho tělo odneseno na místní hřbitov a bylo uloženo do hrobu k jeho rodičům.

Tento životopis otce Jarolíma Adámka předkládám všem, kteří ho znali, té hrstce dosud žijících kněží redemptoristů, které přivedl k oltáři - včetně mě - jako projev úcty a nesmírné vděčnosti za jeho život, od jeho počátku 14. 2. 1915 uplyne právě 100 let.

Život otce Adámka skončil podle lidských měřítek předčasně. Přesto byl bohatý a plodný a naplněný podle Boží vůle. Jsem přesvědčen, že se těší věčné slávy u Boha. Není rozhodující, že dosud nebyl církví úředně zařazen mezi blahoslovené, možná k tomu ještě dojde. Pokus o zařazení mezi čekatele případného procesu blahověření byl zatím neúspěšný, protože prý otec Adámek nebyl znám širšímu okruhu kněží. Jak by mohl, když přece působil tajně a skryt v ústavu pro tělesně postižené! Navíc v litoměřické diecézi jsou další adepti na úctu na oltáři, například kardinál Trochta nebo surově zavražděný P. MUDr. Kubiček a jiní, a ti mají jistě přednost. Přesto otce Adámka nazval jeden z velikánů naší biblistiky Dr. Otto Mádr biblistou a mučedníkem už v roce 1992 (v Teologických textech č. 3/1992). V každém případě máme jistě v nebi mocného přímluvce. Snažme se toho využít. Já sám tak činím denně.

P. Ladislav Škrňa, CSSr

Svatá Hora

1

2015

ročník
LII

Zemřel P. B. Vaněk • Život P. J. Adámka • Informace k rekonstrukci

STÁTNÍ ÚSTŘEDNÍ ARCHIV : Praha
ZRUŠEN STUPĚŇ UTAJENÍ
Důvod: PA 121 - MV/99

PhDr. Alena Šimánková

Krajská správa ministerstva vnitra

Datum: 20. 5. 63

P r a h a

Č. j. : A/8-01126/61 .

Dne 1. prosince 1961 .

Náčelníku věznice

č. 3... v Praze

Obv. ThDr Jarolím ADÁMEK - hlášení o charakteristice.

Ve smyslu rozkazu mV č. 86 ze dne 2.7.1958, zasílám k dalšímu opatření hlášení o charakteristice obviněného ThDr Jarolím ADÁMEK..... nar. 14.2.1915... v Bludově..... posl. bytem v Praze 4. - Lhotka, Mariánská 330/37 a zaměstnaného jako dělník..... u ČSAO..... v Ruzyni....., u kterého, bylo dne 1.12.1961 ukončeno vyšetřování podání návrhu na obžalobu Kraj. prokuratury v Praze pro tr. čin podle § 79a odst. 1, 3 písm. b/..... tr. zák.

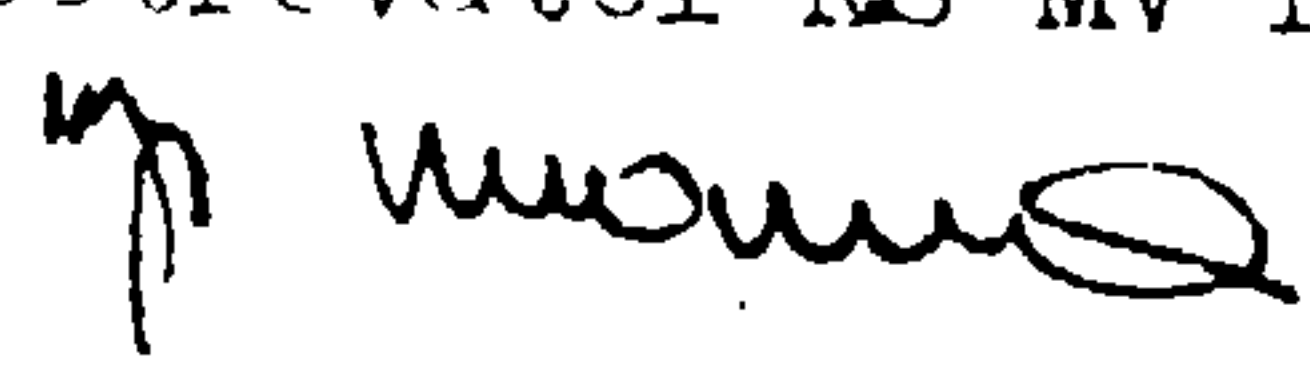
1. Třídní profil, politická činnost a prostředí ve kterém žil :
Syn maloročníka, od svého mládí žil do r. 1950 v řeholním prostředí kongregace redemptoristů. Po r. 1945 dosáhl doktorátu theologie a v období r. 1947 - 48 absolvoval Biblický ústav v Rámě. Byl profesorem boboslovi v Oboršti a po internaci od r. 1955 jako pom. dělník .
2. Osobní a povahové vlastnosti :
Náboženský fanatik , přívrženec řím. katol. církve a kongregace redemptoristů s pevnou důvěrou, že v ČSSR nastanou ~~lepší~~ poměry za kterých nebude církev a kongregace opět svého býv. vlivu .
3. Postoj při vyšetřování :
Ukázněný, slušného vystupování. Snaha neříci více než je ~~možné říci~~ na základě důkazů nutno .
4. Vliv vyšetřovací vazby : Nelze z uvedených důvodů hovořit o výchovném vlivu .
5. Další poznatky, mající význam s hlediska možnosti převýchovy :
Má sestru a další sourozence s nimiž a jejich rodinami je v dobrém poměru. Jeho osobní zálibou je fototechnika .
6. Názor na možnost nápravy :

Otázka nápravy je problematická vzhledem k celkovému založení obviněného a jeho celoživotní výchově a závislosti na řeholním a církevním životě .

SOUHLASÍ :

Vyšetřovatel KS MV Praha :

Náčelník odboru vyšetřování :

Počet listů kopie: 7

Za správnost: